

Sygn. akt I UK 436/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)
SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)
SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania W. F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o prawo do emerytury górniczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 kwietnia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 29 stycznia 2013 r. odmówił ubezpieczonemu W. F. prawa do emerytury górniczej z uwagi na niewykazanie 25-letniego okresu pracy górniczej.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 6 maja 2013 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od daty wniosku oraz zasądził od organu rentowego na jego rzecz kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony W. F., w dniu 28 grudnia 2012 r. złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej, wskazując, że pracował jako górnik w okresach: od dnia 29 czerwca 1987 r. do dnia 21 lipca 1987 r. oraz od dnia 1 sierpnia 1988 r. do dnia 26 sierpnia 1988 r. w KWK „H”, od dnia 15 października 1988 r. do dnia 28 maja 2006 r. w KWK „W.”, od dnia 29 maja 2006 r. do nadal w KHW S.A. KWK „M.”. Jednocześnie ubezpieczony był członkiem drużyny ratowniczej: od dnia 20 listopada 1996 r. do dnia 8 września 1998 r. jako ratownik górniczy w KHW S.A. KWK „W.”, od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 28 maja 2006 r. jako ratownik specjalista w KHW S.A. KWK „W.” oraz od dnia 29 maja 2006 r. do nadal w KWK „M.” Ruch „B.” jako ratownik specjalista. Okresy członkostwa w drużynie ratowniczej w charakterze ratownika górniczego i ratownika specjalisty nakładają się na siebie, ponieważ w tym czasie ubezpieczony sprawował obie te funkcje. Sąd Okręgowy stwierdził, że stanowisko ratownika górniczego w drużynie ratowniczej może pełnić osoba z dozoru niższego oraz osoba na stanowisku robotniczym, zaś ratownikiem specjalistą może być osoba wchodząca w skład dozoru wyższego (kierownictwa kopalni), która wykonuje funkcje nadzorcze nad wydziałami ratowniczymi albo pełni określone funkcje w czasie akcji. Ubezpieczony był czynnym członkiem drużyny ratowniczej i brał udział w akcjach ratowniczych.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione bowiem z wykładni literalnej art. 50c ust. 1 pkt 6 i art. 50d ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748; dalej jako ustawa o emeryturach i rentach z FUS) jednoznacznie wynika, że za pracę górniczą uważa się zatrudnienie w drużynach ratowniczych i okres pracy w tym charakterze zalicza się przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej. Przepisy te w żadnym wypadku nie uzależniają zaliczenia okresów pracy w charakterze członków drużyn ratowniczych od wyszczególnienia jakie funkcje pełniło się w tych drużynach.

Wystarczające jest, że było się członkiem drużyny ratowniczej, a poza sporem pozostaje, iż ubezpieczony był członkiem drużyn ratowniczych. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony powinien mieć zaliczone do okresu pracy górniczej okresy przynależności do drużyn ratowniczych, a po doliczeniu tych okresów legitymuje się on 25-letnim stażem pracy górniczej. Ubezpieczony spełnia również pozostałe przesłanki, wymienione w art. 50a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezbędne do nabycia uprawnień do emerytury górniczej, ponieważ ukończył 50 lat z dniem 21 kwietnia 2012 r. i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W apelacji organ rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 50a ust. 2 w związku z art. 50d ust. 1 i art. 50c ust. 1 pkt 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności podniósł, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r., I UK 241/09 (LEX nr 585724) wydzielenie przez ustawodawcę mechaników sprzętu ratowniczego drużyn ratowniczych z art. 37 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od drużyn ratowniczych z art. 37 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, potwierdza, że przepis ten dotyczy wyłącznie ratowników drużyn ratowniczych, a nie specjalistów wyznaczonych do tych drużyn. Sam status specjalisty bez pracy pod ziemią i pracy w drużynie ratowniczej nie daje uprawnienia do zaliczenia okresu pracy pod ziemią w wymiarze półtorakrotnym. Chodzi więc nie tylko o pracę pod ziemią, ale również o pracę w drużynie ratowniczej. Sąd Apelacyjny wskazał, że zakres podmiotowy art. 37 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z wyłączeniem stanowiska zawartego w pkt 3, a to mechaników sprzętu ratowniczego drużyn ratowniczych, pokrywa się z zakresem art. 50d tej ustawy, który stał się podstawą rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie. A zatem na tle art. 37, jak i obecnie art. 50d ustawy o emeryturach i rentach z FUS, brak jest uprawnienia do korzystania z przywileju zaliczenia w wymiarze półtorakrotnym pracy na stanowisku specjalisty. Ponadto do pracowników wchodzących w skład drużyn ratowniczych w kopalniach głębinowych oraz kopalniach węgla brunatnego i siarki, tak samo, jak w przypadku pracowników

przodkowych, zaliczeniu w wymiarze półtorakrotnym przy ustaleniu prawa do emerytury górniczej podlega jedynie praca na stanowiskach wymienionych w załączniku do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz.U. Nr 2, poz. 8, zwanego dalej rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r.). W świetle załącznika nr 3 do tego rozporządzenia, przedmiotowy przelicznik dotyczy pracy na stanowiskach ratowników kopalnianych drużyn ratowniczych, ratowników zatrudnionych w Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego lub w okręgowych stacjach ratownictwa górniczego. Osoby zatrudnione w ratownictwie górniczym na innych stanowiskach, nie podlegają regulacji cytowanego powyżej przepisu. Natomiast nieuwzględnienie zatrudnienia na stanowisku ratownika specjalisty, jako pracy górniczej w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 28 maja 2006 r. oraz od dnia 29 maja 2006 r. do nadal, pozbawia ubezpieczonego prawa do emerytury górniczej, o której mowa w art. 50a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 50d ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS; § 12 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 12 czerwca 2002 r. w sprawie ratownictwa górniczego (Dz.U. Nr 94, poz. 838 ze zm.) oraz punktu 21 załącznika numer 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że okres pracy jako ratownika specjalisty w drużynie ratowniczej nie zalicza się przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej w wymiarze półtorakrotnym w rozumieniu art. 50d ust 2 i ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu skargi podniesione zostało, że przepis art. 50d ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS naruszył Sąd pierwszej instancji przez to, że przyjął, iż wszystkim członkom drużyn

ratowniczych przysługuje zaliczenie okresu pracy w wymiarze półtorakrotnym oraz Sąd Apelacyjny uznając, że takie zaliczenie przysługuje wyłącznie ratownikom i mechanikom sprzętu ratowniczego. W konsekwencji Sądy obu instancji zaniechały rozważania, czy skarżący będąc ratownikiem specjalistą w drużynie ratowniczej, zatrudnionym na stanowisku kierownictwa kopalni w okresie tej pracy przepracował co najmniej połowę dniówek roboczych pod ziemią w miesiącu, co oznaczałoby, że spełnił on warunek określony w art. 50d ust. 2 w związku z art. 50d ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, uzasadniający przyznanie mu emerytury górniczej. Skarżący zwrócił uwagę, iż wykładnia celowościowa art. 50d ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazuje, że emerytura na wyjątkowych zasadach może być przyznana tylko takiemu górnikowi, którego praca może być porównywalna do pracy górnika w przodku i dlatego okresy pracy w drużynie ratowniczej w myśl art. 50d ust. 1 pkt 2 tej ustawy na stanowiskach wymienionych w punkcie 21 załącznika numer 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. uprawniają do półtorakrotnego przeliczenia takiej pracy. Z kolei praca kierownika kopalnianej stacji ratowniczej, jego zastępcy albo specjalisty nie polega na pracy pod ziemią w przodku i dlatego ustawodawca powiązał ją z określonym stanowiskiem pracy oraz wprowadzając wymóg przepracowania w danym miesiącu połowy dniówek pod ziemią.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie bowiem trafne są zarzuty naruszenia prawa materialnego, które przede wszystkim sprowadzają się do błędnej wykładni art. 50d ust. 2 w związku z art. 50d ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten został wprowadzony z dniem 1 stycznia 2007 r. na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz Karty Nauczyciela (Dz.U. Nr 167, poz. 1397 ze zm.) w rozdziale 3a „Emerytury górnicze” i jednocześnie z tym dniem uchylony został art. 37 tej ustawy, stanowiący o

zaliczaniu w wymiarze półtorakrotnym okresów pracy górniczej, w tym w drużynach ratowniczych i w charakterze mechaników sprzętu ratowniczego drużyn ratowniczych (art. 37 ust. 1 pkt 2 i 3), którego odpowiednikiem był - przed dniem 1 stycznia 1999 r. - art. 6 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz.U. Nr 5, poz. 32 ze zm.). W orzecznictwie prezentowany był wówczas pogląd, że pojęcie „praca w drużynach ratowniczych” dotyczy wyłącznie ratowników tych drużyn z uwagi na odrębne wyszczególnienie w art. 37 ust. 1 pkt 3 mechaników drużyn ratowniczych od drużyn ratowniczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1986 r., II URN 178/86, OSNC 1987 nr 12, poz. 209 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 maja 2000 r., III AUa 1841/99, OSA 2001 nr 9, poz. 34) oraz uregulowanie zawarte w § 3 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 stycznia 1984 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz.U. Nr 10, poz. 44) i w § 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r., które zastąpiło cytowane powyżej rozporządzenie z dnia 21 października 1984 r.

Wskazać w tym miejscu należy, że skład drużyny ratowniczej został określony, wydanym na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 3 i 5 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947), rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 lutego 1995 r. w sprawie organizacji, zadań i wyposażenia ratownictwa górniczego przedsiębiorcy i podmiotu zawodowo trudniącego się ratownictwem górniczym oraz prowadzenia akcji ratowniczych (Dz.U. Nr 33, poz. 162 ze zm.). Zgodnie z § 13 ust. 1 tego rozporządzenia w skład drużyny ratowniczej wchodzi: kierownik kopalnianej stacji ratownictwa górniczego, jego zastępcy, ratownicy górniczy oraz mechanicy sprzętu ratowniczego oraz w charakterze specjalistów osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje w zakresie zwalczania zagrożeń górniczych i prowadzenia akcji ratowniczych wyznaczone przez kierownika ruchu zakładu górniczego. Obecnie kwestię tą reguluje rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 12 czerwca 2002 r. w sprawie ratownictwa górniczego (Dz.U. Nr 94, poz. 838 ze zm.) w § 12, stanowiąc, że w skład drużyny ratowniczej wchodzi: kierownik kopalnianej stacji

ratownictwa górniczego, zastępcy kierownika kopalnianej stacji ratownictwa górniczego, ratownicy górniczy, mechanicy sprzętu ratowniczego, osoby posiadające wymagane kwalifikacje w zakresie zwalczania zagrożeń górniczych i prowadzenia akcji ratowniczych, wyznaczone przez kierownika ruchu zakładu górniczego, po uzyskaniu ich zgody, osoby te wchodzi w skład drużyny ratowniczej zakładu górniczego jako specjaliści. Powyższe rozporządzenia nie regulują jednak kwestii uprawnień członków drużyn ratowniczych w sferze zabezpieczenia społecznego.

Podkreślenia wymaga, że art. 50d ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, od swojego poprzednika - art. 37 ust. 1 pkt 2 i 3 - różni się tym, że pominięto w katalogu prac zaliczanych w wymiarze półtorakrotnym pracę w charakterze mechaników sprzętu ratowniczego drużyn ratowniczych, ograniczając się do pojęcia „drużyny ratowniczej”. Zgodnie z tym przepisem przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury pracownikom zatrudnionym pod ziemią oraz w kopalniach siarki lub węgla brunatnego zalicza się w wymiarze półtorakrotnym okresy pracy na obszarze Państwa Polskiego w drużynach ratowniczych. Okresy pracy wymienione w ust. 1 pkt 2 zalicza się w wymiarze półtorakrotnym również tym pracownikom dozoru ruchu i kierownictwa kopalń, którzy pracują przez co najmniej połowę dniówek roboczych w miesiącu pod ziemią, w kopalniach siarki lub w kopalniach węgla brunatnego (art. 50d ust 2). Stanowiska pracy, na których zatrudnienie zalicza się w wymiarze półtorakrotnym - nadal na podstawie art. 194 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - reguluje załącznik numer 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r., który w punkcie 21 stanowi o: ratownikach kopalnianych drużyn ratowniczych, ratownikach zatrudnionych w Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego lub okręgowych stacjach ratownictwa górniczego i mechanikach sprzętu ratowniczego drużyn kopalnianych.

Wobec powyższego dokonując wykładni art. 50d ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przyjąć należy, że praca w wymiarze półtorakrotnym z całą pewnością będzie zaliczana tym członkom drużyny ratowniczej, którzy zatrudnieni są pod ziemią na stanowiskach wymienionych w pkt 21 załącznika numer 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia

1994 r. Ustawodawca dokonując z dniem 1 stycznia 2007 r. nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z FUS pozostawił aktom wykonawczym doprecyzowanie konkretnych stanowisk w drużynie ratowniczej stosownie do art. 50d ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Niemniej jednak, gdyby takie same wymagania, co do zajmowanego stanowiska w drużynie ratowniczej, pozostawić pracownikom dozoru ruchu i kierownictwu kopalń, którzy są czynnymi członkami tej drużyny, biorącymi udział w akcjach ratowniczych pod ziemią, to regulacja z art. 50d ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w połączeniu z treścią załącznika nr 4 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. byłaby w zasadzie przepisem „martwym”. Na taką wykładnię wpływa także to, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 12 czerwca 2002 r. w sprawie ratownictwa górniczego kwalifikacje do bycia ratownikiem górniczym ma już osoba, która ukończyła 21 lat i przepracowała w zakładzie górniczym co najmniej 12 miesięcy, a kierownik kopalnianej stacji ratownictwa górniczego i jego zastępcy mogą rekrutować się wyłącznie spośród osób kierownictwa lub wyższego dozoru ruchu tego zakładu (§ 16 tego rozporządzenia), a jeszcze inne kwalifikacje musi posiadać specjalista takiej drużyny ratowniczej. A zatem zgodzić należy się ze stanowiskiem skarżącego, iż prawidłowe odkodowanie art. 50d ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS powoduje, że pracownikom dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń - zajmującym stanowiska wymienione w załączniku nr 4 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. - okresy przynależności do drużyny ratowniczej zalicza się w wymiarze półtorakrotnym wówczas, gdy zajmują w tej drużynie nie tylko stanowiska wymienione w pkt 21 załącznika nr 3 do tego rozporządzenia, ale jednocześnie pracują przez co najmniej połowę dniówek pod ziemią, w kopalniach siarki lub w kopalniach węgla brunatnego w związku z przynależnością do drużyny ratowniczej. Mając na uwadze, że praca kierownika kopalnianej stacji górniczej, jego zastępcy czy też ratownika specjalisty nie może być stale wykonywana pod ziemią, ustawodawca wprowadził dodatkowe kryterium przepracowania przynajmniej połowy dniówek roboczych w miesiącu pod ziemią. W tej konstatacji ratownik specjalista będący czynnym członkiem drużyny ratowniczej, biorącym udział w akcjach ratowniczych i jednocześnie pracownikiem dozoru ruchu i kierownictwa

kopalń, zatrudnionym na stanowisku wymienionym w załączniku nr 4 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r., który pracuje pod ziemią co najmniej połowę dniówek roboczych ma uprawnienie do zaliczenia okresu takiej pracy w wymiarze półtorakrotnym. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 lutego 2010 r., I UK 241/09 (LEX nr 585724) analizując stan prawny obowiązujący przed dniem 1 stycznia 2007 r. nie wykluczył natomiast, że status specjalisty może dawać uprawnienie do zaliczenia pracy górniczej w wymiarze półtorakrotnym wówczas, gdy wykonywana jest pod ziemią w związku z pracą w drużynie ratowniczej w wymiarze co najmniej połowy dniówek w miesiącu. Godzi się bowiem zauważyć, że wykładnia ustawy jest dynamiczna i tym samym powinna uwzględniać zmieniający się stan prawny.

W rozpoznawanej sprawie z ustaleń stanu faktycznego wynika, że ubezpieczony był członkiem drużyny ratowniczej jako „ratownik górniczy” i „ratownik specjalista” biorąc czynny udział w akcjach ratowniczych pod ziemią, a to ostatnie stanowisko zajmowane w drużynie ratowniczej wymuszone było zajmowanym przez niego stanowiskiem w dozorze ruchu i kierownictwa ruchu kopalń. W tej sytuacji uwzględniając czynne członkostwo w drużynie ratowniczej ubezpieczonego jako „ratownik specjalista” i zajmowane przez niego stanowisko pracy w dozorze ruchu i kierownictwa kopalń, do zaliczenia w wymiarze półtorakrotnym okresu pracy górniczej niezbędnym było ustalenie, czy ubezpieczony co najmniej połowę dniówek przepracował w miesiącu pod ziemią, na stanowisku wymienionym w załączniku nr 4 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r., a takich ustaleń Sądy obu instancji nie poczyniły. Wielokrotnie Sąd Najwyższy wskazywał, że o prawidłowym zastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę jego zastosowania. Tym samym brak stosownych ustaleń uzasadnia zarzut skargi kasacyjnej naruszenia prawa materialnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 r., V CKN 1825/00, LEX nr 784216 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 kwietnia 2004 r., V CK 92/04, LEX nr 194083; z dnia 16 czerwca 2011 r., I PK 272/10, LEX nr 1001283; z dnia 28 lutego 2013 r., III CSK 147/12, LEX nr 1314355).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na zasadzie art. 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 108 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

(eb)